

[Poul Møller.]

Lovforslaget er her ved tredje behandling identisk, fuldstændig identisk med det forslag, der blev gennemført af folketingsflertallet i 1961. Der er ingen forskel, ikke et komma er rettet, ikke en ændring er foretaget. Det ærede medlem hr. Dupont udtalte, at når man i sin tid fra regeringens side gik med til at udskyde denne sag, indtil folketingsvalget var afholdt, så var det, fordi man ville vise villighed til ny forhandling om sagen. Vi har ret til at sige, at denne villighed ikke har været til stede siden lovforslagets fremsættelse i oktober måned. Vi har vist vilje til at prøve på at nå frem til et forhandlingsresultat, men flertallet har afvist enhver ændring, enhver tilføjelse, enhver beskæring af dette forslag i alle enkeltheder og som helhed.

Efter anden behandling er det, omend — som det ærede medlem hr. Dupont meddelte — ikke til de socialdemokratiske medlemmer af det høje ting, så til andre af tingets medlemmer myldret ind med protester, og til det udvalg, der var så rask til at afslutte sit arbejde dagen efter anden behandling, er der, som det er meddelt, kommet 8.000 protester efter anden behandling — ganske spontant fra lørdag aften, kan vi vel sige, og frem til denne onsdag. Jeg kan yderligere oplyse, at medlemmerne af den konservative folketingsgruppe har modtaget 8.000-9.000 protester imod dette lovforslags gennemførelse, og jeg tror, der er mange medlemmer af det høje ting, der har fået mange henvendelser fra borgere om dog i sidste øjeblik at tage hensyn til berettigede indvendinger.

Det er klart, at vi, der i sin tid tog initiativ til at få denne sag udskudt, havde det håb, som også det ærede medlem hr. Dupont omtalte, nemlig at regeringen ville være villig til at forhandle, når folketingsvalget var overstået og vi mødtes på ny, og når vi også havde fået en ny undervisningsminister. Vi har ikke mødt en sådan forhandlingsvilje. Vi havde håbet på, at i hvert fald disse protester, der nu kommer ind, ville have givet — og vi håber stadig, at de måske kan give — mulighed for en ny forhandling.

Kunne det ikke lykkes, så havde vi håbet på en bred tilslutning til ønsket om en folkeafstemning. Helt uanset juridiske be-

tragtninger er det jo givet, at folketingsret kan med sit flertal, hvis flertallet er enig om det, vedtage, at en lov ikke træder i kraft, medmindre den er blevet godkendt ved en folkeafstemning. Derfor er der intet statsretligt i vejen, det har intet at gøre hverken med § 73, stk. 2, eller med § 42 i grundloven.

Man har fra flertallets side talt om, at vi skulde skabe en folkegave til det islandske folk. Var der dog ikke rimelighed i, at man havde fulgt vor opfordring til i fællesskab at enes om, at denne lov først skulle træde i kraft, når folket, der skal give gaven, har talt og har haft lejlighed til at ytre sig om den? Jeg rettede i mandags en sådan opfordring til statsministeren — det ærede medlem hr. Dupont var så elskværdig at citere den her fra talerstolen — og jeg gjorde det ikke mindst i håb om, at statsministeren ville se positivt på den efter de udtalelser, statsministeren lod falde i fjernsynet lørdag aften, hvor han — jeg beder om tilladelse til et citat — udtalte:

„Bliver der folkeafstemning, så skal den ikke blive modtaget med surhed fra vores side. Vi vil søge denne afstemning hævet op over det partipolitiske. Vi vil opfordre vælgerne til at stemme for eller imod eller undlade at stemme efter deres overbevisning, efter deres nordiske overbevisning. Dette skal være en nordisk tilkendegivelse og ikke en partipolitisk manifestation.“

Jeg kunne i og for sig være enig med statsministeren i disse betragtninger, og jeg havde derfor også håbet på, at statsministeren ville bidrage til, at vi kunne enes om at foretage denne folkeafstemning. Men som ærede medlemmer ved, har den højtærede statsminister afvist denne opfordring, og det beklager jeg dybt.

Men derfor er det jo alligevel det, som flertallet kalder en folkegave, der er tale om; derfor er det alligevel et spørgsmål, om man ikke skal lade folket tale i denne sag. Efter § 42 i grundloven har et mindretal på 60 medlemmer af dette høje ting ret til at kræve et lovforslag udsendt til folkeafstemning, når det er vedtaget af et flertal her i tinget.

Det ærede medlem hr. Dupont har hæftet sig ved min udtalelse til Kristeligt Dagblad i september 1964. Jeg må sige, at jeg var